

EL CONTE D'ARES

Esta és la història de perquè Ares del Bosc té tan pocs habitants.

Tot va començar un dia qualsevol de primavera. Era una època on es passava fam, i allí trobem el nostre personatge; un home d'uns quaranta anys, amb cinc fills, vivia a la casa que és ara la de l'enric, a la placeta. Tan sols tenia una horta molt xicoteta que tenia plantat no res, per no tindre, no tenia ni llavors.

Desesperat li va dir a la seua dona que se n'anava a la capital, per a treballar, i guanyar diners per a traure'ls en davant.

La dona resignada per això, li donà la seua benedicció.

- "Que déu t'ajude".

Al matí següent va agafar el matxo i quatre coses i es va posar en marxa. Va arribar al cim de la serrella, on hi havia una fossa molt fonda. Va pensar que si es tirava, acabaria amb tot.

Es va acostar i va mirar al fons, va tancar els ulls i... una mà se li va posar en el muscle, ell va mirar cap arrere i va dir.

- Tu, qui eres?

- Soc la mort, i... què vas a fer?

- Estic desesperat i no puc donar de menjar a la

meua dona i als meus cinc fills.

- Així que et mates i tot solucionat?. - I qui donarà de menjar a eixes criatures?. - He de dir-te que eres un covard.

- No sé que fer... - vaig a tirar-me...

- Espera't... - encara no és la teua hora.

- I tu, que sabràs?

- T'ho he dit abans, sóc la mort.

Després d'un llarg silenci, va continuar parlant la mort.

- Vaig a ajudar-te... - però a canvi em donaràs la teua vida quan jo vullga.

- Quan tu vullgues?

- Si, quan jo vullga.

- I... - com vas a ajudar-me?

- Te conte: aniràs a madrid i et donaràs a coneixer com un metge molt famós, que vé de l'estranger, i per supost, parlaràs en una llengua barrejada de castellà, anglès, italià i francès. trobaràs una casa al centre de la ciutat, i ficaràs un cartell fora que diga:

"Ha llegadu del extrangerico, un medicum molto afamadu, que cura tota clase de malis y enfermetatis"

- I per últim trobaràs pacients rics. - quan estigues instal.lat em posaré en

contacte amb tu. -veste'n a madrid!. -a presa!

Un dia, un home que passava per un carrer cèntric de madrid, va vore un cartell que li va fer molta gràcia.

- Açò si que esta bé! no és ni italià, ni francès, ni anglès, però... la meua dona està molt malalta, així que entraré. va entrar i va quedar amb ell, en sa casa, al dia següent.

Eixa mateixa vesprada va aparéixer la mort en casa del nostre personatge, el qual es va alegrar al vore-la.

- Demà he de visitar una pacient i no sé que fer.-li va dir -

- Bé, vaig a explicar-te el que has de fer:

"si quan entres en l'habitació jo estic a la seua dreta, se salvarà, però si estic a la seua esquerra, morirà." -l'has entés?, va preguntar la mort.

- Si, l'he entés.

- Després li dónes qualsevol beuratge d'aigua amb sucre i sal i llest.

Al dia següent va anar a veure el seu primer pacient, la mort estava a la seua dreta, i així va començar la seua actuació:

- "Curatuss pacientorum-, ha de beure 's esta medicina de l'orient pròximum i l'estatum de la seua dóna curara".

I així va ser, es va curar.

Van continuar arribant pacients... la seua fama va créixer...

sempre encertava, si estava la mort a l'esquerra del pacient ja sàvia que moriria i deia:

- "Mortimus pacientorum- ne se pas fer, cap per ell."

Fins que la seua fama va arribar al rei, que precisament tènia a la seua filla malalta. El rei, el va fer cridar al palau reial i el va fer que reconeguera a la seua filla, ja que tots els seus metges, no sabien el que tènia la princesa.

El nostre personatge va anar al palau reial, on va ser rebut pel rei. Va entrar en l'habitació de la princesa i va vore la mort a la seua dreta, va sospirar amb alleugeriment i va començar a reconéixer-la i a preparar-li la seua medicina. quan va acabar, va parlar amb el rei i li va dir que en uns dies es recuperaria.

El rei el va recompensar amb molt d'or, joies i amb un carro tirat per huit cavalls.

Van passar els dies i llavors, va ser quan la mort el va visitar, i li va dir que el seu temps a madrid havia finalitzat, que tènia que tornar a ares. Així és va posar en camí.

Quan va arribar al poble, tota la gent va eixir de les seues cases, perquè vore un carro tirat amb huit cavalls, no es veia en la vida. Va abaixar del carro i la gent no el va reconéixer, ja que anava vestit amb trage, abric i barret. Es va acostar a una dona guapa, però un poc descuidada i li va dir que era el seu marit, ella es va posar a plorar, perquè pensava que ell hi

havia mort.

Més tard va contar el que li va passar, però la gent no s'ho va creure, perquè deien que allí en la fossa de la serrella, es va trobar amb un tresor, el qual no volia compartir amb ningú. Ell per més que intentara contar la veritat, ningú el va creure.

La gent es va tornar boja per la idea del tresor i se'n van anar a la serrella, quan van arribar allí, a la vora del precipici, primer es va tirar u...

- No vos tireu, que ací no hi ha res, només roques i pedres.!

- Mira que bonic, aquest es vol quedar amb tot.-van dir els altres.

Després es va tirar un altre...

- No vos tireu, que ací no hi ha res, només roques i pedres.!

- Mira que bonic, aquestos es volen quedar amb tot.-van dir els altres.

I un altre...

I un altre...

Així ja sabeu, com va ser, que ares es va quedar amb tan pocs habitants.

Ja ho sé... em preguntareu que li va passar al nostre molt benvolgut amic, veritat?

Perquè veureu, després de fer una gran festa e invitar a tot el poble i a tots els familiars. Va anar despedint-se d'ells, perquè sabia que vindria la mort a per ell.

Resignat, però feliç. perquè sabia que la seua dona i els seus fills estarien bé i no passarien calamitats.

A l'arribar l'hora, se'ls va veure allunyar-se per la venta...

Fi.

Copyright © 2005/2006 argadea